

Evangelí del diumenge de la setmana XIII de durant l'any (B): Vam néixer per viure per sempre

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana XIII de durant l'any.
“T’ho mano: noia, aixeca’t”. La
gràcia que ens és donada en els
sagraments és penyora de vida
eterna: estimem aquesta gràcia
i fomentem la gloriosa
esperança del cel.

Evangelí (Mc 5, 21-43)

Jesús travessà el llac amb la barca i va tornar a l'altra riba. Molta gent es reuní al seu voltant, i ell es quedà vora l'aigua. Llavors arriba un dels caps de la sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llança als peus i, suplicant-lo amb insistència, li diu:

—La meva filleta s'està morint. Vine a imposar-li les mans perquè es curi i visqui.

Jesús se n'anà amb ell. El seguia molta gent que l'empenyia pertot arreu.

Hi havia una dona que patia de pèrdues de sang des de feia dotze anys. Havia sofert molt en mans de metges i s'hi havia gastat tot el que tenia, però no havia obtingut cap millora, sinó que anava de mal en pitjor. Aquesta dona, que havia sentit parlar de Jesús, se li va acostar per darrere enmig de la gent i li tocà el mantell, perquè pensava: «Només que li pugui tocar la roba, ja em

curaré.» Immediatament se li
estroncà la pèrdua de sang i sentí
dins el seu cos que estava guarida del
mal que la turmentava. Jesús s'adonà
a l'instant de la força que havia sortit
d'ell i es girà per preguntar a la gent:

—Qui m'ha tocat la roba?

Els seus deixebles li contestaren:

—¿Veus que la gent t'empeny pertot
arreu i encara preguntes qui t'ha
tocat?

Però Jesús anava mirant al seu
voltant per veure la qui ho havia fet.
Llavors aquella dona, que sabia prou
bé què li havia passat, es prosternà
als seus peus tremolant de por i li va
explicar tota la veritat. Jesús li digué:

—Filla, la teva fe t'ha salvat. Ves-te'n
en pau i queda guarida del mal que
et turmentava.

Encara Jesús parlava, que n'arriben uns de casa del cap de la sinagoga a dir-li:

—La teva filla s'ha mort. Què entrauràs, d'amoïnar més el Mestre?

Però Jesús, en sentir aquestes paraules, digué al cap de la sinagoga:

—No tinguis por; tingues només fe.

I no va permetre que l'acompanyés ningú, fora de Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a casa del cap de la sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i feia grans planys, entra a la casa i els diu:

—Què són aquest aldarull i aquests plors? La nena no és morta, sinó que dorm.

Els es burlaven de Jesús. Però ell els treu tots fora, i pren només el pare i la mare de la nena i els qui

l'acompanyaven, entra al lloc on era la nena, l'agafa per la mà i li diu:

— Talità, cum —que vol dir: «T'ho mano: noia, aixeca't.»

A l'instant la noia es va aixecar i es posà a caminar. Tenia dotze anys. Tots quedaren plens d'estupor. Però Jesús els prohibí que ho fessin saber a ningú. I els digué que donessin menjar a la noia.

Comentari

L'Evangelí d'avui compta amb dos miracles de Jesucrist. Com passa alguna vegada, sant Marc intercala un relat en un altre. Mentre Jesús està de camí cap a la casa de Jaire que li va demanar la curació de la seva filla, una noia malalta des de fa 12 anys, d'una malaltia relacionada amb una impuresa ritual (cf. *Lv* 15,

25), toca el vestit amb el desig de ser guarida. Quan Jesús va preguntar qui li havia tocat, “es prosternà als seus peus” (v. 33). Manifestà així la seva fe en el poder de Crist i confiança en el seu amor. “Filla, la teva fe t’ha salvat. Ves-te’n en pau i queda guarida del mal que et turmentava” (v. 34).

Aquesta afirmació del Senyor manifesta que el miracle exigia fe: un miracle no és una cosa mecànica. Però n’hi ha més: la curació física està relacionada amb una altra curació espiritual, que dona la gràcia de Déu a qui s’obre Jesús amb fe. El Senyor diu a la dona: “Filla, la teva fe t’ha salvat” (Mc 5, 34).

Jesús segueix després el seu camí cap a la casa de Jaire, un dels caps de la sinagoga. Aquest també s’havia postrat davant seu i li havia suplicat (cf. v. 22-23). Però heus aquí que sembla que ara és massa tard: “Encara Jesús parlava, que n’arriben uns de casa del cap de la sinagoga a

dir-li: —La teva filla s’ha mort. Què en trauràs, d’amoïnar més el Mestre?” (v. 35). Jesús segueix endavant, amb Pere, Jaume i Joan, que van ser els primers deixebles cridats, potser els més coneguts com a tals per tots. Són els que seran testimonis de la seva Transfiguració també, potser perquè Jesús volia confortar en la fe aquells tres que, a l’hort de les Oliveres, no sabran acompanyar-lo en la seva agonia, quedant-se adormits.

“Quan arriben a casa del cap de la sinagoga, veu l’aldarull de la gent, que plorava i feia grans planys, entra a la casa i els diu: —Què són aquest aldarull i aquests plors? La nena no és morta, sinó que dorm” (v. 38-40). L’episodi ens convida a entendre que hi ha dos sentits de la paraula “vida”. La veritable vida no és la de qui merament respira, és la vida en Déu. Crist es refereix a aquesta, mentre que els que se’n burlen han constatat

que la nena ha mort. El Senyor ressuscita la nena: “Però ell els treu tots fora, i pren només el pare i la mare de la nena i els qui l’acompanyaven, entra al lloc on era la nena, l’agafa per la mà i li diu:

— Talità, cum —que vol dir: «T’ho mano: noia, aixeca’t.» A l’instant la noia es va aixecar i es posà a caminar. Tenia dotze anys. Tots quedaren plens d’estupor. Però Jesús els prohibí que ho fessin saber a ningú. I els digué que donessin menjar a la noia” (v. 40-42).

Les paraules en arameu no són una fórmula màgica, sinó que sant Marc expressa amb elles l'autenticitat del seu relat. Jesús és la resurrecció, i també la vida. El relat de Marc pot significar que Jesús reanima la nena com passarà amb Llätzer: una resurrecció per a una vida mortal. Però la resurrecció final, quan torni el Senyor el darrer dia, serà una

resurrecció per a la vida eterna. En aquest sentit es podria llegir l'afirmació que “la nena es va aixecar” (v. 42) com una promesa de vida eterna, ja que el seu pare havia demanat al Senyor: “perquè es curi i visqui” (v. 23).

De fet, l'*Al·leluia* de la Missa dona una clau de lectura que convida a aquesta fe en la vida eterna: “El nostre salvador, que ha destituït la mort i, per mitjà de l'evangeli,” (cf. 2 *Tm* 1, 10). Crist ha revelat la vida i la immortalitat, diu sant Pau, que recorda després a Timoteu que l'Esperit Sant hi habita.

Déu ens ha creat perquè subsistíssim, hem escoltat a la primera lectura (cf. Sv 1, 13). El Credo de l'Església diu que l'Esperit Sant és donador de vida: actua en el temps de l'Església mitjançant els sagraments i en les nostres ànimes. El Baptisme ens dona la vida de gràcia, és el gran do

de Déu a la humanitat. Ens fa reviure (cf. *Sl* 30[29]) per a una trobada personal amb Jesús. Estem convidats a valorar molt aquesta nova creació que és la vida de la gràcia, l'adopció filial (cf. *Oració col·lecta*).

Els dos miracles del Senyor es poden contemplar com una invitació a avivar l'esperança del Cel. “Fes-ho tot amb desinterès, per pur Amor, com si no hi hagués premi ni càstig. — Però fomenta al teu cor la gloriosa esperança del cel”. Per això, valorem molt la gràcia que ens ve pels sacraments: habitualment, mitjançant la confessió sacramental i l'Eucaristia.

Tots els sacraments són fruit de la passió, mort i resurrecció del Senyor, que pertanyen a la missió de Jesús: el misteri pasqual. És massa aviat perquè els deixebles anunciïn el miracle, ja que és inseparable d'aquest misteri pasqual l'hora del

qual encara no ha vingut. Ho diu Jesucrist, alhora que, Déu veritable i també home “molt humà”, toca de peus a terra, perquè va dir que donessin a la nena de menjar (cf. v. 43). A Jesucrist, el que és humà i el que és diví s'entrellacen per sempre a l'Amor.

Guillaume Derville // Photo:
Laura Fuhrman

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-xiii-de-durant-
lany-b-vam-neixer-per-viure-per-
sempre/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xiii-de-durant-lany-b-vam-neixer-per-viure-per-sempre/) (11/04/2025)